

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 224/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. mája 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], správcu konkurznej podstaty úpadcu [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 75 Cb 231/1999 z 23. októbra 2012 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 70/2013 z 18. decembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. apríla 2015 faxom a 14. apríla 2015 poštou doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]

█ (ďalej len „sťažovateľ“), správcu konkurznej podstaty úpadcu █
█ (ďalej len „úpadca“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 75 Cb 231/1999 z 23. októbra 2012 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Obo 70/2013 z 18. decembra 2014 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

*«Uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Z-2-3K/290/96 zo dňa 22.08.1997 bol na majetok družstva █
█ vyhlásený konkurz. Za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený █, so sídlom █.*

Listom zn. VC-169/99 zo dňa 15.02.1999 a listom zn. VC-169/1/99 zo dňa 19.2.1999 oznámil správca konkurznej podstaty spoločnosti █ 224..., že do súpisu konkurznej podstaty zapísal nehnuteľnosti nachádzajúce sa obci █, katastrálne územie █ súpis ktorých je obsahom tejto písomnosti a ďalej oznámil zápis vecí, ktoré majú charakter hnutelných vecí a pohľadávok označených v prílohe tejto písomnosti nadobudnutých do vlastníctva spoločnosti █ na základe Dohody o vydaní majetku družstva zo dňa 02.12.1995.

*Žalobou podanou dňa 23.07.1999 sa spoločnosť █ domáhala proti správcovi konkurznej podstaty úpadcu █
█ vylúčenie týchto vecí z konkurznej podstaty úpadcu na základe ustanovenia § 19 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov. Svoju žalobu spoločnosť █ odôvodnila svojim výlučným vlastníctvom k veciam a pohľadávkam zapísaným do konkurznej podstaty úpadcu, nakoľko tieto nehnuteľnosti, veci, ktoré majú charakter nehnuteľnosti, hnutelných vecí a pohľadávok mala nadobudnúť na základe Dohody o vydaní majetku družstva na majetkové podiely*

oprávnených osôb a vyrovnacieho podielu členov družstva zo dňa 02.12.1995, ktorá bola uzavretá medzi [REDAKOVANÉ] a spoločnosťou [REDAKOVANÉ]. Konanie o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty bolo vedené na Krajskom súde v Bratislave pod spis. zn. 75Cb/231/1999.

Správca konkurznej podstaty úpadcu [REDAKOVANÉ] k žalobe uviedol, že predmetné nehnuteľnosti boli do súpisu konkurznej podstaty zapísané oprávnene, nakoľko Dohodu o vydaní majetku družstva a následne uzavreté kúpne zmluvy o prevode nehnuteľností považuje za neplatné z dôvodov uvedených vo vyjadrení k žalobe zo dňa 1.10.1999.

Krajský súd v Bratislave ako prvostupňový súd rozhodol rozsudkom č. k. 75Cb/231/1999-248 zo dňa 23.10.2012 tak, že zaviazal žalovaného vylúčiť zo súpisu konkurznej podstaty nehnuteľné veci, veci, ktoré majú charakter nehnuteľností, hnutelné veci a pohľadávky tak ako je uvedené v enunciiate rozsudku.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalovaný odvolanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave potvrdil bez nariadenia pojednávania Rozsudkom č. k. 20bo/70/2013 zo dňa 18.12.2014. ...

Krajský súd v Bratislave nesprávne vyhodnotil argumentáciu sťažovateľa a nesprávne si vyložil relevantné ustanovenia zák. č. 42/1992 Zb. (keď návrhu spoločnosť AGROPEST, spol. s r.o. vyhovel a zaviazal sťažovateľa na vylúčenie vecí z konkurznej podstaty na tom základe, že považoval právne tituly na základe ktorých žalobca nadobudol vlastnícke právo k veciam ktoré boli predmetom konania za platné.

Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v skutkovo a právne obdobnej právnej veci pod sp. zn. 5 Obo/31/2011, v ktorej odvolateľ vystupoval v procesnom postavení žalovaného a v ktorej Najvyšší súd Slovenskej republiky judikoval že zákon č. 42/1992 Zb. v ust § 13 ods. 3 umožňoval družstvu a oprávnenej osobe dohodnúť sa na spôsobe vyporiadania majetkového podielu aj pred uplynutím siedmich rokov od schválenia transformačného projektu, pričom v danom prípade prišlo k vyporiadaniu majetkových podielov uznesením predstavenstva [REDAKOVANÉ]

z 21. augusta 1995 a následne Dohodou z 21.12. 1995 na základe ktorých žalobca prevzal dlh ■ voči oprávneným osobám na splatenie majetkového podielu a vyrovnacieho podielu.

Dikcia ustanovenia § 13 ods. 3 zák. č. 42/1992 Zb. v znení zákona č. 182/1993 Zb., teda v znení platnom a účinnom k dátumu Dohody o vydaní majetku družstva na majetkové podiely oprávnených osôb a vyrovnacieho podielu členov družstva „Pokiaľ sa oprávnená osoba nestane účastníkom právnickej osoby podľa transformačného projektu a nie je podnikateľom v zmysle odseku 2, môže sa jej vydať majetkový podiel v plnej výške po siedmich rokoch od schválenia transformačného projektu, pokiaľ sa oprávnená osoba po schválení transformačného projektu nedohodne s družstvom alebo jeho právnym nástupcom inak.“ je jednoznačná a vyplýva z nej, že oprávnená osoba sa môže s družstvom dohodnúť o vydaní majetkového podielu inak, ako po siedmich rokoch od schválenia transformačného projektu, ale vždy sa musí jednať o dvojstrannú dohodu medzi oprávnenou osobou a družstvom alebo jeho právnym nástupcom.

Z tohto pohľadu nie je v súlade so znením a duchom citovaného zákonného textu tá časť odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu, v ktorej tvrdí, že v danom prípade prišlo k vyporiadaniu majetkových podielov uznesením predstavenstva ■ z 21. augusta a následne Dohodou z 21. decembra 1995 na základe ktorých žalobca prevzal dlh ■ voči oprávneným osobám na splatenie majetkového podielu a vyrovnacieho podielu. V konaní nebol produkovaný žiaden dôkaz o uzavretí dvojstrannej dohody uzavretej medzi družstvom a oprávnenou osobou v zmysle ustanovenia § 13 ods. 2) zák. č. 42/1992 Zb., aj samotný Najvyšší súd v odôvodnení rozsudku sp. zn.: 2 Obo/70/2013 uvádza, že na základe uznesenia Predstavenstva ■ zo dňa 21.8.1995 prišlo k uzavretiu Dohody o vydaní majetku družstva na podiely oprávnených osôb s ■ ako právnym predchodcom žalobcu vo výške prevzatého dlhu družstva - 8 822 000,- Sk.»

Sťažovateľ ďalej s poukazom na vymedzenie charakteru majetkových podielov v transformovaných družstvách v rozhodnutí ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 6/96 uvádza:

«Ústavný súd Slovenskej republiky sa v citovanom náleze problematike venoval viac z pohľadu majetkových práv oprávnených osôb, ale keďže týmto korešpondujú povinnosti povinnej osoby možno vyvodit', že povinná osoba sa nemôže svojej povinnosti na vydanie

majetkového podielu zbaviť tým, že ju „prevedie“ na tretiu osobu, hoc aj by sa tato osoba zaviazala „dlh“ voči oprávneným osobám namiesto povinnej osoby splniť tak, ako sa to stalo v tomto prípade.

Sme toho názoru, že prvostupňový ako aj odvolací súd materiálne neprávne vyložili ustanovenie § 13 ods. 3) Zák. č. 42/1992 Zb...»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článok 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článok 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na spravodlivosť Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k: 75Cb/231/1999-248 zo dňa 23.10.2012 ako aj Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 20bo/70/2013 zo dňa 18.12.2014 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k: 75Cb/231/1999-248 zo dňa 23.10.2012 ako aj Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 20bo/70/2013 zo dňa 18.12.2014 sa zrušujú a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy rozsudkom krajského súdu, ako aj rozsudkom najvyššieho súdu.

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa rozsudkom krajského súdu

Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv a slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd

pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sa namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02).

Vzhľadom na takto formulovaný princíp subsidiarity je tak vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia jeho práv napadnutým rozsudkom krajského súdu. Ochrany svojich práv sa sťažovateľ mohol domáhať a aj sa domáhal podaním odvolania proti nemu. Ústavný súd z tohto dôvodu sťažnosť v časti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku krajského súdu, odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa rozsudkom najvyššieho súdu

Ústavný súd poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00), a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný rozsudok najvyššieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok krajského súdu.

Predmetom označeného súdneho konania boli nároky obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], ako navrhovateľa na vylúčenie nehnuteľností, hnutelých vecí a pohľadáviek zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu, ktorého konkurzným správcom je sťažovateľ, proti ktorému ako odporcovi návrh na začatie konania smeroval. Krajský súd návrhu navrhovateľa vyhovel a vylúčil ním označené veci a práva zo súpisu konkurznej podstaty, pričom v plnom rozsahu akceptoval platnosť nadobúdacích titulov navrhovateľa

k označeným veciam a právam. Závery krajského súdu najvyšší súd v odvolacom konaní napadnutým rozsudkom odobril.

Podstatou sťažostnej argumentácie sťažovateľa je namietanie nesprávnych právnych záverov krajského súdu a následne najvyššieho súdu pri posúdení platnosti nadobúdacích titulov navrhovateľa k veciam a právam, ktoré tvoria predmet vylúčenia zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu, a tým ich záverov o danosti vlastníckeho práva navrhovateľa k týmto veciam a právam.

Najvyšší súd v relevantnej časti svoj rozsudok odôvodnil takto:

„Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza, že uznesením zo zasadnutia Predstavenstva [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zo dňa 21. augusta 1995 (č. 1. 18 spisu) predstavenstvo úpadcu schválilo vydať majetok družstva (pre právneho predchodcu žalobcu vo výške prevzatého dlhu družstva - 8 822 000 Sk) členom družstva na vyrovnacie podiely a na majetkové podiely oprávnených osôb dohodou podľa zmlúv o postúpení pohľadávky členov a nečlenov družstva.

Dohodou zo dňa 02. decembra 1995 (č. 1. 19 spisu) vydalo [REDAKOVANÉ] právnenému predchodcovi žalobcu majetok družstva vo výške 8 822 000 Sk na základe prevzatia dlhu [REDAKOVANÉ] voči oprávneným osobám za majetkové podiely oprávnených osôb vyplývajúcich zo zákona č. 42/1992 Zb. a za vyrovnacie podiely členov družstva vyplývajúcich zo stanov družstva.

Zmluvné strany tiež dohodli, že prevod nehnuteľného majetku cez Správu katastra v Nitre je evidenčné podmienený vybavením listu vlastníctva na [REDAKOVANÉ] a následným prevodom na preberajúceho s tým, že poplatky a dane vyplývajúce z uvedeného prevodu budú predmetom kúpnej ceny nehnuteľností. Dohodou sa právny predchodca žalobcu zaviazal, že dlh [REDAKOVANÉ] voči oprávneným osobám a členom družstva preberá a splatí podľa dohody na zmluve.

Dodatkom č. 1 k Dohode o vydám majetku družstva na majetkové podiely oprávnených osôb a vyrovnacieho podielu členov družstva (č. 1. 23 spisu) všetky práva

a povinnosti vyplývajúce z tejto dohody pre pôvodne preberajúceho [REDACTED]

[REDACTED] dňom 01. 03.1996 prevzal žalobca.

K nehnuteľným veciam nadobudol žalobca vlastnícke právo vkladom do katastra (výpis z LV č. [REDACTED], č. I. 17 spisu) na základe kúpnych zmlúv uzavretých dňa 06. mája 1996 (č. 1. 98 až 107 spisu) pred vyhlásením konkurzu na majetok úpadcu (uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Z-2-3K 290/96 zo dňa 22. augusta 1997, č. 1. 14 spisu). ...

Podľa odvolateľa je uvedená dohoda o vydaní majetku družstva na majetkové podiely oprávnených osôb a vyrovnacieho podielu členov družstva neplatná, nakoľko zákon č. 42/1992 Zb. nedefinoval vypočítané majetkové podiely ako pohľadávku oprávnených osôb voči transformovanému družstvu, z ktorého dôvodu neexistencie dlhu nemal žalobca k akému záväzku pristúpiť. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 6/96 zo 16. júna 1997.

V súvislosti s uvedenou námietkou odvolateľa poukazuje odvolací súd na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v skutkovo a právne obdobnej právnej veci pod sp. zn. 50bo/31/2011, v ktorej odvolateľ vystupoval v procesnom postavení žalovaného a v ktorej Najvyšší súd Slovenskej republiky judikoval, že zákon č. 42/1992 Zb. v ust. § 13 ods. 3 umožňoval družstvu a oprávnenej osobe dohodnúť sa na spôsobe vyporiadania majetkového podielu aj pred uplynutím siedmich rokov od schválenia transformačného projektu, pričom v danom prípade došlo k vyporiadaniu majetkových podielov uznesením predstavenstva [REDACTED] z 21. augusta 1995 a následne Dohodou z 21. decembra 1995 na základe, ktorých žalobca prevzal dlh [REDACTED] voči oprávneným osobám na splatenie majetkového podielu a vyrovnacieho podielu.

Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. II ÚS 250/2012 zo dňa 10. júla 2012, ktorým sťažnosť žalovaného proti uvedenému rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 50bo/31/2011 odmietol tiež vyslovil, že predstavenstvo úpadcu sa 21. augusta 1995 rozhodlo nároky na majetkové podiely členov uspokojiť, ktorým rozhodnutím nepochybne vznikla pohľadávka oprávnených na úhradu majetkových podielov ako na to podrobne a správne poukázal najvyšší súd.

K uvedenej judikatúre súdov, s ktorou sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožňuje i v predmetnom konaní pre úplnosť dodáva, že právo na majetkový podiel

v zmysle zákona č. 42/1992 Zb. vzniká schválením transformačného projektu, ktorého prílohu tvorí špecifikácia družstvom vypočítaného a audítorom overeného majetkového podielu. Ak oprávnená osoba splní podmienky stanovené transformačným zákonom vzniká jej voči družstvu právo na vyporiadanie jej majetkového podielu. Majetkový podiel oprávnenej osoby nepredstavuje vlastníctvo k veciam, ale inú majetkovú hodnotu. Majetkový podiel ako oceniteľné majetkové právo predstavuje špecifickú majetkovú účasť oprávnenej osoby na majetku družstva v procese transformácie družstva. Majetkový podiel z hľadiska svojho zákonného obsahu nepochybne predstavuje súbor fyzicky a fakticky reálne splniteľných vzájomných práv a povinností oprávneného a povinného subjektu, pričom jeho zmluvný prevod zákona č. 42/1992 Zb. nie je vylúčený.

Súdna prax vychádza tiež z toho, že majetkový podiel sa nestáva spôsobilým predmetom právnych úkonov až splnením zákonných predpokladov na vydanie majetkového podielu. Z vyššie uvedených dôvodov tvrdenie odvolateľa o neplatnosti právnych úkonov, postúpených majetkových podielov pre nemožnosť ich plnenia nie je opodstatnené.

Z obsahu Dohody z 02. decembra 1995 je tiež nepochybne, že právny predchodca žalobcu prevzal dlh ■ voči oprávneným osobám na splatenie majetkového a vyrovnacieho podielu a do výšky prevzatého dlhu ■ schválilo prevod majetku ■ na právneho predchodcu žalobcu. Tvrdenie žalovaného o pristúpení žalobcu k záväzku ■ v zmysle § 534 Občianskeho zákonníka nie je preto dôvodné. V konaní nebolo spochybnené, že žalobca prevzatý dlh voči oprávneným osobám splnil.

Za právne irelevantnú označil odvolací súd aj námietku odvolateľa, že uzavreté kúpne zmluvy sú neplatné, pretože v čase ich uzavretia neexistoval s poukazom na ust. § 584 Občianskeho zákonníka záväzok predávajúceho voči oprávneným osobám.

Podľa odvolacieho súdu kúpne zmluvy boli uzavreté v súlade s uvedenou dohodou o vydaní majetku družstva z 02. decembra 1995, a to na základe prevzatia dlhu ■ právnym predchodcom žalobcu voči oprávneným osobám. V súvislosti s uvedenou dohodou odvolateľ opomenul prípadné nároky oprávnených osôb spojené so zmluvným prevodom práva majetkových podielov oprávnených osôb a vyrovnacích podielov členov družstva o ich úhrade, na ktoré sa odvoláva a z ktorých vychádza ako rozhodnutie predstavenstva dotknutá dohoda a samotné uzavreté kúpne zmluvy v ich čl. II.

Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že žalobca nadobudol veci, ktorých vylúčenia z konkurznej podstaty sa domáva pred vyhlásením konkurzu na majetok úpadcu právne relevantným spôsobom, ktorého platnosť žalovaný dôvodmi svojho odvolania nespochybnil.

S poukazom na to, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový a právny stav, z ktorého vyvodil aj správny právny záver odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave v znení opravného uznesenia podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.“

Ústavný súd po oboznámení sa s rozsudkom najvyššieho súdu dospel k záveru, že sťažnostná argumentácia sťažovateľa nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa relevantne vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými v danej veci a odvolacími námietkami sťažovateľa a svoje závery dostatočne odôvodnil, tak ako sú citované. Ústavný súd preto nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Keďže ústavný súd nezistil možnosť sťažovateľom namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení

s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu, odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľa v celom rozsahu sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2015